

Fisk og fangst

INDTIL FOR ganske nylig har jeg altid troet, at lystfiskere ville fange fisk.

Vel har jeg godt vidst, at en rigtig lystfisker ikke stiller sig ud med en fiskestang af nød, men af lyst. Og selv om han ikke fanger noget, får han en del i tilgift – i hvert fald mere frisk luft, end hvis han havde skrevet en *Sådan set*.

Men for kort tid siden blev jeg ved et møde i Norge lidt klogere. En norsk ungdomsleder, selv lystfisker, fortalte om en bevægelse blandt amerikanske lystfiskere. De følger sloganet: *Catch and release*. Altså: Fang fisk og sæt dem så ud igen!

Sporten er ikke at få fisk med hjem til midt dagen, men det *at fiske*.

Hvor stor tilslutningen er til denne idé, skal jeg ikke udtale mig om. Det er næppe alle elskere af lystfiskeriet, der bider på den!

MÅSKE ER idéen slet ikke så ny blandt kristne menneskefiskere – desværre!

Lad nu spørgsmålet ligge, om mennesker i al almindelighed forstår, at det er godt at blive *fanget* af Jesu menneskefiskere. Sprogligt set ligger der noget negativt i vendingen *at blive fanget*.

Når Jesus er subjektet, ligger der for så vidt en stor evangelisk sandhed i, at han fanger og sætter os fri. Dette kunne være den positive pointe af det nævnte slogan.

MEN DER ER altså også en negativ pointe. Den har at gøre med os, der er engagerede i, at andre mennesker hører evangeliet og tager imod det. (Nej, jeg kan ikke få mig selv til at blive i billedet. I så fald skulle jeg have

skrevet: Det har at gøre med os, der er engagerede i, *at andre nærmer sig krogen og bider på!*)

Når vi er menneskefiskere for Jesus, kan man med fuld ret stille spørgsmålet, om der her i det hele taget kan tales om *lystfiskere*.

Med det vil jeg egentlig ikke ramme dem, der synes at have større *lyst* til at vidne, end andre har. *Lysten* til at vidne behøver vel ikke nødvendigvis at være en modpol til *nøden* for andre menneskers frelse. Nøden og lysten kan vel gå op i en højere enhed.

På den anden side skal det siges til dem af os, der har mistet lysten, at det er Kristi kærlighed og den hermed forbundne *nød* for andres frelse, der tvinger os. Så fisker vi da *også*, når vi ikke har lyst.

OG VI fisker *for at fange*. Vi fisker ikke bare for at opleve den intense spænding, om der nu er nogen, der »bider på«. Eller er det netop det, vi gør?

Er vi, når det kommer til stykket, mest optaget af *vort* fiskeri og mest af alt styret af den lystfølelse, som er så dejlig, når man får bid, at vi dybest set er ligeglade med fangsten? Så vi smider fisken ud lige så snart, den er fanget?

Måske følger vi sloganet *catch and release* mere end vi aner.

Fiskeri optager os og den dermed forbundne spænding. Men fangsten kan vi egentlig godt undvære. Særlig de »små fisk«.

Den fisk, vi smider ud, fanges længere nede ad floden af andre, som sætter mere pris på fisk, end vi gør.

Jeg tror, en fisk godt kan li', at der sættes pris på den!

